

РЕШЕНИЕ

№ 16858

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20231110113578 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1, т.2 ЗМВР.

Ищецът Г. Х. К., ЕГН *****, с постоянен адрес с. ..., общ. ..., ул., чрез адв. В. С. П., със съдебен адрес гр., твърди, че на основание чл. 181, ал.1 вр с чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР в качеството си на държавен служител, заемащ длъжността Началник-сектор към отдел при ..., за процесния период, му се полага левовата равностойност на храната за служителите в ... в размер на 4320 лв., представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна в размер на 120 лв. всеки месец за периода **15.09.2019- 15.09.2022 г.**, а след допуснато изменение на иска сумата от 3 600 лв., дължима за периода от 15.03.2020 г. до 15.09.2022 г., като същите не му били изплатени. Заедно с главницата ищецът моли съдът да му присъди и законната лихва върху сумата за периода от завеждане на исковата молба в съда – 15.03.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. Твърди, че същият е поставен в неравностойно положение спрямо други служители на ..., заемащи същата длъжност, но по трудово правоотношение. Твърди, че за целия период, след преназначаването му служебно правоотношение не му е предоставяна храна в натура, нито пък е изплащана нейната левова равностойност, дължима по чл.181, ал. 1 от ЗМВР. Претендира разноси по делото.

Ответникът ... подава отговор на исковата молба в срока по чл. 131 от ГПК. Оспорва исковите по основание и размер. Поддържа, че след 02.02.2017 г. на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, включително на ищецът, не е изплащана левовата равностойност за храна, поради обстоятелството че на същите е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност.

Оспорва частично претендираната главница, като погасена по давност, в частност

претендираната от ищеца сума, дължима за периода от 15.09.2019 г. до 15.03.2020 г.

Излага подробни съображения по правото, поради които намира предявения иск за неоснователен. Представя писмени доказателства. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид твърденията и възраженията на страните и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и от правна страна следното:

С доклада по делото съдът е обявил за безспорни между страните обстоятелствата, че през процесния период ищецът е заемал длъжност Началник-сектор към отдел при ..., като служебното му правоотношение не е прекратено и към момента на подаване на ИМ. За исковия период 15.09.2019 г. до 15.09.2022 г. ответникът не е изплащал **отделно** от индивидуалната основна месечна заплата левовата равностойност на храната в месечен размер от 120 лв. За процесния период определената сума по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР не е променяна и е в константен месечен размер на 120 лв.

Предявените искове са с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗДС. Спорът между страните е по приложение на правото, а не по фактите.

С изменение на чл. 142, ал. 1 ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) е дефиниран статута на служителите в ... като държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито права и задължения са регламентирани в ЗМВР (т. 1); **държавни служители с права и задължения, уредени в ЗДСл. (т. 2)** и лица, работещи по трудово правоотношение с права и задължения съобразно КТ и ЗМВР (т. 3). Съгласно § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) за държавните служители в Министерството на вътрешните работи, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения. Към момента на тези законодателни изменения ищецът бил служител на ..., като между 2006 г. и 15.09.2022 г., заемал длъжности в ... при ... първо по трудов договор, а от 2008 г. и по служебно правоотношение, като държавен служител в органите на До 01.02.2017 г. ищецът е заемал длъжност Началник на сектор „...“ – ... към отдел ... при ... – ... **по ЗМВР**. Със заповед рег. № 8121 -1527/03.02.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, счиано от с.д. на осн. чл.9 от ЗДСл и § 69 от ПЗР на ЗИДЗМВР /ДВ, бр.81 от 14.10.2016 г./ **К. бил преназначен** на длъжност Началник на сектор „...“ – ... към отдел ... при Със заповедта на ищеца, вече като държавен служител, била определена основна месечна заплата с ниво 18; степен на основна месечна заплата – III и основна месечна заплата в размер от 1650 лв. Със заповед № 8121К-1667/14.03.2022 г. на Министъра на вътрешните работи във връзка с утвърждаване на щат на ... при ..., за възлагане на правомощия на орган по назначаването по служебно правоотношение с държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР и писмено заявление на служителя Г. ..., последния е бил преназначен на длъжност Началник на сектор „...“ – ... към отдел ... при ... – С тази заповед на служителя била увеличена основната месечна заплата до 2 408 лв. и същата достигнала степен – II-ра. По делото няма спор, че със заповед рег. № 8121 К-10623/02.09.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, поради съкращение в щата, считано от 15.09.2022 г. служебното правоотношение с ищеца К. било прекратено на осн.чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл.

Посочения в заповедта за назначаване на ищеца като държавен служител **§ 69, ал. 1 от ПЗР** към ЗИД на ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 1.02.2017 г.) **предвижда служебните правоотношения на държавните служители в ...**, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от

Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, **да се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител**, считано от датата на влизане в сила на този закон. Именно, с оглед на тази законодателна промяна Министърът на вътрешните работи е издал заповед рег. № 8121 -1527/03.02.2017 г., чрез която е назначил ищеца К. на длъжност Началник на сектор "... ,,...“ – ... към отдел при ..., с основна месечна заплата в размер на 1650 лв., увеличена през м. март 2022 г. до 2408 лв.

Предвид заявените от страните твърдения и възражения, съдът с доклада по делото е посочил релевантните за спора факти и обстоятелства, като е разпределил и доказателствената тежест за тях между страните, като е указал на ищеца да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период 15.09.2019 г. до 15.09.2022 г.; дължимостта и размера на левовата равностойност за храна; падежа на задължението за плащане на левовата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е възложил да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно че при определяне на възнаграждението на ищеца е включена и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

От приетото по делото заключение на ССЧЕ се установява, че през исковия период на ищеца К. не е изплащана отделна сума за храна, определена в размер на 120 лв. месечно, с приетите по делото ежегодно издавани от Министъра на вътрешните работи заповеди /Заповеди с №№ 8121з-44/16.01.2018 г.; № 8121з-1716/28.12.2018 г. и № 8121з-1464/31.12.2019 г./. Вещото лице не може категорично да отговори на въпроса, дали при преназначаването на ищеца като държавен служител по служебно правоотношение по ЗДСл. от 03.02.2017 г., в основното трудово възнаграждение /фиксирано в размер на 1650 лв./ е била включена и сумата за храна, която до този момент е получавана като отделно перо и като необлагаема с ДОД сума. Въпреки това по делото са представени от ответника и приети като писмени доказателства фишове за работни заплати на ищеца /на л.18-57/ от които се установява разликата между получената последна брутна/нетна заплата през м.01.2017 г. /1386,52 лв./1266,52 лв./, като служител по ЗМВР и получената през м.02.2017 г., вече като служител по служебно правоотношение, регламентирано по ЗДСл. такава /от 1650 лв./1485 лв./. При сравнението между фишовете за м.01.2017г. и м.02.2017 г., се установява още, че сумата от 120 лв. за храна във фиша за м.01.2017 г. е отразена във фиша за м.02.2017 г. като „лична добавка от 120 лв.“. За процесния период от 15.09.2019 г. до 15.09.2022 г. видно от приетите ФРЗ, се е изменяла единствено основната заплата и то в посока увеличение, като към края на периода същата вече е 2890 лв.

От правна страна:

Предмет на разглеждане са искове с правно основание чл. 181, ал. 1 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Спорът по делото е доколко ищецът, с оглед заеманата от него длъжност в рамките на служебното му правоотношение, има право на безплатна храна, респективно на левовата й равностойност в исковия период, като служител по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР.

Правото на служителите на ... да получават храна или левовата й равностойност е регламентирано в чл. **181, ал. 1 от ЗМВР**. Съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР на служителите на ... се осигурява храна или левовата й равностойност, а съгласно ал. 2 – на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло. Съгласно ал. 3, на служителите по чл. 142, **ал. 1 и 3**, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата

й равностойност, чийто размер се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи, а условията и редът за предоставянето ѝ се определят с Наредби на министъра на вътрешните работи /ал. 4 и ал. 5/.

Категориите служители на ... са определени в чл. 142, ал. 1 от ЗМВР /изм. ДВ, бр. 14/2015 г., в сила от 1.04.2015 г. /, както следва: т. 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. **държавни служители**; 3. лица, работещи по трудово правоотношение. В ал. 4 на чл. 142 /ред. ДВ бр. 14/2015 г., в сила от 01.04.2015 г. / е регламентирано, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител. На основание чл. 142, ал. 1 от ЗМВР **само статутът на служителите по т. 1 се урежда от специалния ЗМВР**. Следователно, касае се за два специални закона – ЗМВР и ЗДСл, които намират приложение по отношение различните категории служители в рамките на системата на Приложното поле на специалния закон /ЗДСл/ във връзка със служебното правоотношение на категорията служители в системата на ... /по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР/, изключва приложението по отношение на същото правоотношение на другия специален закон /ЗМВР/. **С § 86 от ЗИДЗМВР** /ДВ, бр. 14/2015 г. / е прието, че за държавните служители в ..., заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР до прекратяване на служебните им правоотношения. Т. е. до прекратяване на служебните им правоотношения, категорията служители по т. 2 законодателно се приравняват по статут на държавните служители по ЗМВР. **С § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР** /Обн., ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 01.02.2017 г. / обаче, е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители в ..., за които се прилага ЗИДЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, **се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл**, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно ал. 6 на същия параграф, при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР **и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храна по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР**. Следователно, самият закон определя начина, по който се формира основната заплата на служителя по служебното правоотношение и в нея нормативно е включено, както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната. С ежегодни заповеди, издавани от Министъра на вътрешните работи, на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗМВР, какъвто е и ищецът преди преназначаването считано от 03.02.2017 г., е определена левовата равностойност на храна в размер на 120 лева месечно. Ето защо възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност на храната, след преминаването на длъжността по служебно правоотношение, вече не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното от него основно възнаграждение. В чл. 142, ал. 4 от ЗМВР от друга страна, изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл. Едва със ЗИД на ЗМВР /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / е предприето изрично и изчерпателно изброяване на разпоредбите в ЗМВР приложими към служителите, заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 от същия закон, сред които са чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, **чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233** от този закон. След 01.10.2020 г. за тази група служители в ..., които са държавни служители по чл. 5 от ЗДСл. **и извършващи дейности свързани със специфичен характер на труда и полагащи труд през нощта от 22: 00 до 6: 00ч.**, правото на получаване на храна или левовата ѝ равностойност е **изрично законодателно**

уредено, но същите отново са неприложими към правоотношението на ищеца и трудовата му функция на началник сектор към отдел при Съгласно чл. 181, ал. 3, изр. 1 ЗМВР (изм., бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.08.2020 г.) служителите по чл. 142, ал. 1 и 3, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата ѝ равностойност. По делото не се твърди и не се установява ищецът, заемащ длъжност началник сектор към отдел при ... да извършва дейност, свързана със специфичен характер на труда, поради което не са налице посочените законови основания за дължимост на безплатна храна, респ. на левовата ѝ равностойност. По тази причина настоящия състав на съда счита, че по отношение на ищеца К. не е налице основание за приложението на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, доколкото по делото не се твърди и не се установява той да е заемал длъжност или да е извършвал дейност, свързана **с със специфичен характер на труда**.

При това положение следва да се приеме, че държавният служител, което правоотношение е регламентирано от спец. ЗДСл., няма право на отделно допълнително възнаграждение за храна, извън основното си месечно възнаграждение, в което тази сума е била включена при преназначаването му през м.02.2017 г. Ако се приеме обратното, че ищецът като държавен служител в системата на ... - чл. 142, ал. 1, т. 2 от МВР има право на храна или нейната равностойност съгласно чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, то той би бил поставен в привилегировано и по - благоприятно положение, в сравнение със служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито правоотношения не са се преобразували в служебни по силата на § 69, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, доколкото би получавал храна, респективно равностойността ѝ, веднъж като съставна част от основното му възнаграждение и втори път, отделно като допълнително плащане.

Поради тези причини не е необходимо във фиша за работната заплата на ищеца сумите за храна да се извеждат в отделно перо и да се изваждат от облагаемия му доход, тъй като на него не му се полагат такива суми – храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. След преобразуване на правоотношението на ищецът, той може да получава единствено така установената си основна заплата по служебното правоотношение, както и допълнителните възнаграждения по чл. 67, ал. 7 ЗДСл, но не и допълнителни възнаграждения по друг закон, в частност по ЗМВР. Само за пълнота на изложеното, съдът счита, че следва да се отбележи и факта, че при преобразуването на правоотношението на ищеца от държавен служител по ЗМВР, към държавен служител, по служебно правоотношение регламентирано по ЗДСл. след 03.02.2017 г., не следва промяна в трудовата му функция, т.е. служебните задължения на ищеца, свързани с длъжността, която е изпълнявал до промяната и след това, остават непроменени, следователно завишения размер на ОТВ от 1650,00 лв. /за м.02.2017 г./, спрямо получаваното до този момент такова /от 1386,52 лв., за м.01.2017 г./, не може да се обясни и с промяна и /или увеличение на трудовите задължения по заеманата длъжност. /за справка ФРЗ и заключението на ССЧЕ/.

В заключение, според съда, в конкретния случай след като при първоначалното определяне на възнаграждението на ищеца като държавен служител по ЗДСл. **е било спазено** изискването на **§ 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР** /което е видно при сравнителния анализ на общият размер на начисленията през м. януари 2017 г. преди преобразуване на правоотношението в служебно такова по ЗДСл., което заедно с храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР възлиза на сумата от 1386,52 лв. /бруто/, а след преобразуването, само основната заплата като държавен служител през м. февруари 2017 г. е определена в размер на 1650 лв., която е по – висока с 263,48 лв. от получаваната до момента/ то предявения иск се явява изцяло неоснователен.

Отделно от горното, следва да се отбележи още, че с чл. 142, ал. 4 ЗМВР изрично е предвидено, че **статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със**

ЗДСл, както и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на **ЗМВР - чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233.**

Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител. При това положение допълнително изплащане на равностойност за храна се дължи само при условията на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, които обаче в случая не са твърдят и не се установяват да са налице за ищеца. *В този смисъл е и част от съдебната практика, изразена в решения № 2557 от 27.09.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5574/2022 г.; Решение № 1445 от 24.09.2021 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 1639/2021 г.; Решение № 260107 от 28.04.2021 г. на ОС - Добрич по в. гр. д. № 110/2021 г.; Решение № 4411 от 9.08.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 12057/2022 г.; Решение № 1888 от 12.04.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 2246/2023 г. и др.*

Самата идея на чл. 142, ал. 1 ЗМВР е да разграничи служителите в различни категории, които да имат и съответния различен статут /права и задължения/ според това дали изпълняват **специфични** за министерството функции /напр. полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението – чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР / или функции, които може да са аналогични на тези в други министерства /държавни органи /чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР/ или въобще на работници и служители, наети по трудов договор /чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР /. В този смисъл, след като тези служители имат съвсем различни задължения и трудови функции по ЗМВР и други нормативни актове, то не може да се изхожда от идея за приравняване на правата им по отношение на заплата, право на храна или нейната равностойност в пари, облекло, социално осигуряване и пр.

Не на последно място, и на още по-силно основание, съдът счита, че след като веднъж законодателят изрично е изключил служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от уредбата по ЗМВР, чрез нарочната норма на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, то повторното им включване по отношение на право на храна/левовата равностойност на храна може да стане само с нова изрична норма, а не чрез разширително тълкуване на разпоредбата от закона, която е останала в стара редакция от 2015 г. / чл. 181, ал. 1 ЗМВР/ какъвто краен резултат се опитва да постигне ищеца, чрез искането си за инцидентния съдебен контрол.

Като краен извод, поради неоснователността на предявения главен иск, същия ще следва да се отхвърли, ведно с искането за присъждане на законна лихва за забава и искането за присъждане на деловодни разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Г. Х. К.**, ЕГН *****, с постоянен адрес с. ..., общ. ..., ул., чрез адв. В. С. П., със съдебен адрес гр., против ..., с Булстат ..., адрес: гр. София, ..., представлявано от Министъра на вътрешните работи, иск по **чл. 181, ал. 1 вр. чл. 142, ал. 1 ЗМВР** за заплащане на сумата от **3 600 лв.**, представляваща сбора от дължимите месечни суми, определени по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР, дължими за периода от 15.03.2020 г. до 15.09.2022 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 15.03.2023 г. до окончателното ѝ плащане, като **неоснователен**.

ОСЪЖДА, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, Г. Х. К., ЕГН *****, с постоянен адрес с. ..., общ. ..., ул., чрез адв. В. С. П., със съдебен адрес гр. **да заплати на ... с Булстат ... и адрес: гр. София, ...**, представлявано от Министъра на вътрешните работи, направените по делото разноси в размер на **100 лв.** (сто лв.) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на препис от същото, на осн. чл.7, ал.2 от ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____